

AYLA ÇINAROĞLU

Mago

AYLA ÇINAROĞLU

Mago

MAGO

© 1997, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Ayla Çınaroğlu
RESİMLEYEN: Mustafa Delioğlu
DÜZELTİ: Mine Eryavuz
KAPAK TASARIMI: Cemil Denizer

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: 1997

Altıncı Baskı: Kasım 2016 (2.000 adet)

(İlk beş baskı toplam 10.000 adet)

(İlk beş baskı Uçanbalık Yayınları tarafından gerçekleştirilmiştir)

ISBN: 978 - 605 - 9604 - 88 - 8

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

AYLA ÇINAROĞLU

Mago

tudem

- I -

“Uvvv!.. Hava ne kadar da soğuk bugün.”
Minik Mago, sırtında kalın kara palto-
suyla, ısınmak için bir aşağı bir yukarı ge-
zinip duruyordu mağarasının içinde. Dalgındı, düşünce-
liydi. Dudağına takılıp kalmış şarkısını, babasından öğ-
rendiği o eski şarkıyı mırıldanıp duruyordu bir yandan:

“Hey, hey, hey
Haydi çocuklar, gelin,
Gelin çocuklar, hey, hey
Gelin, gülün, eğlenin.
Hey, hey, hey,
Haydi çocuklar gelin,
Gelin çocuklar, hey, hey,
Burda her şey, her şey sizin.”

Düşünceleri anası ve babası üstüneydi hep. Onları düşünmemek mümkün müydü!.. Başka kimi vardı ki düşüncecek? Çocukluğunda, tüm geçmişinde onlardan başkası olmamıştı ki yakınında. Evet, hiç, ama hiç... A, yoo, tabii ki Çipçip'i yok sayamayız. O zaman şöyle

demeliyiz: Anasıyla babasından ve Çipçip'ten başka hiç kimse olmamıştı yakınında.

Anası ve babası...

Ah, keşke şimdi yaşıyor olsalardı. Yaşıyor olsalardı da Mago'ya bir akıl verselerdi, bir yol göstereselerdi. Kararsızdı. Çok sıkılıyordu, çok...

“Ah Çipçip ah,” diye seslendi kırgın bir sesle, “sen bir akıl verebilseydin bana, biraz yardım edebilseydin ne iyi olurdu.”

Çipçip, yerleştiği köşede, kuru otların arasından kısık bir sesle:

“Cik...” demekle yetindi yalnızca.

Bu konuda başka ne yapabilirdi ki?

Düşünüp duruyordu Minik Mago, bu böyle sürüp gidemezdi. Bu karanlık mağarada, bu yapayalnız yaşama daha ne kadar dayanabilirdi? Kaç kış daha göğüs gerebilirdi bu acımasız soğuk havalara? Bütün yaşamını burada, tek başına geçirmek istemiyordu. Adı 'Minik Mago'ydu ama kendi minik değildi artık; büyümüştü. Bir şeyler düşünmeli, bir çıkar yol bulmalıydı mutlaka.

“Acaba?”

- II -

Minik Mago'nun babası İrimaymun, bir hayvanat bahçesinde dünyaya gelmişti. Annesinin sıcacık kucağını, sevgi dolu bakışlarını hayal meyal anımsayabiliyordu yalnızca. Çünkü henüz küçücük bir bebekken annesinden ayırmış, yaşlı bir hayvan terbiyecisine satmışlardı onu.

Terbiyeci, Kıkır Amca adında biriydi. Çiroz balığı gibi zayıf, patlak mavi gözlü bir adamdı ve öylesine komikti ki, karşısında bir an bile gülmeden duramazdınız. En somurtuk çocuk bile, o konuşmaya başlayınca, başlardı kıkır kıkır gülmeye.

O zaman da Kıkır Amca gözlerini yuvalarında fırladık gibi çevirerek, "Kıkır kıkır kıkırdar, çorabı düşmüş burnu akar," deyince, çocuk önce gerçekten akıyor mu diye burnunu, sonra da düşmüş mü diye çorabını yoklardı. Bunun bir şaka olduğunu anlayınca da artık iyice makaraları koyuverirdi. İşte zaten bu yüzden de adı 'Kıkır Amca'ydı ya...

Kıkır Amca'nın karısı, onun aksine şişman, iri yarı, asık suratlı bir kadındı. Ama o da Kıkır Amca gibi iyi yürekliydi.

Küçük, tek katlı, derme çatma bir evde yaşıyorlardı. Bir de yetişkin oğulları vardı. Ama ne yazık ki işe yaramaz hayırsızın biriydi o. Ayda yılda bir, o da para koparmak için uğrardı eve.

Anlaşılan Kıkır Amca, oğlunun eğitiminde pek de başarılı olamamıştı. Kim bilir, belki de hayvanlara uyguladığı katı yöntemleri kullanmaya kalkmıştı oğlunu eğitmek için. Sonunda, çok geç de olsa hatasını anlamıştı. Ama artık oğlu için yapabileceği pek bir şey yoktu.

Bu yüzden de bütün sevgisini hayvanlara vermişti. Hatasını, belki de böylece düzeltmeye çalışıyordu. Onlara karşı eskiden uyguladığı yöntemi bırakmıştı; daha doğrusu ustasından öğrendiği gibi hayvanları korkutarak, aç bırakarak, acı çektirerek terbiye etmeye çalışmıyordu artık. Daha başka, daha insanca bir iletişim kurmaya çalışıyordu. Çoğu zaman başarıyordu da bunu. Sevgi ve anlayışla yaklaşarak yaptırıyordu istediklerini.

Özellikle İrimaymun'u öyle sevdiler ki... Kıkır Amca da karısı da küçük bir bebeğe bakar gibi baktılar, sevip okşadılar onu. Doğrusu İrimaymun da sevilmecek gibi değildi, şirin mi şirin bir hayvandı.

Kıkır Amca önce 'Kıkırık' adını vermek istedi ona. Ama karısı karşı çıktı:

"Kıkırık da neymiş? Sana seslendiğimde o koşup gelecek, ona seslendiğimde de sen. Senin komikliğin hepimize yeter. Takacaksan doğru dürüst bir isim tak, şöyle ciddi bir şey..."

Doğrusu Kıkır Amca'nın gönlü 'Kıkırık'ta kalmıştı. Ama, karısı da haksız değildi hani, onun önerisini de yabana atmak olmazdı.

Sonunda 'İrimaymun' adını uygun gördüler.

Aslında o sıralarda minicikti, ufacıktı daha. Ne var ki, garip bir yapısı vardı. Maymun mu desek, şempanze mi, goril mi?.. Hepsinin karışımı bir şeydi sanki. Gövde yapısı, büyüdüğünde irikiyım bir hayvan olacağını düşündürüyordu. Zaten biraz da bu yüzden, 'Kıkırık'tan vazgeçip 'İrimaymun' demişlerdi ona.

Ama daha sonraları, İrimaymun'un gelişimi hiç düşünmedikleri, olağanüstü bir biçimde gerçekleşti. Öyle ki, bu yüzden onu 'maymun' sözcüğüyle çağırmayı içlerine sindiremediler. Kendi aralarında kısaca 'İrimay' demeyi yeğlediler.

Doğrusunu söylemek gerekirse önceleri, minicik bir bebekken oldukça yaramazdı İrimay'cık. Söz dinlemiyor, hiçbir şey anlamak, öğrenmek istemiyordu. Lastik bir top gibiydi. Garip sesler çıkararak zıplıyor, atlıyor, kendini yerden yere vuruyor, yerlerde yuvarlanıyordu.

Kuşkusuz bunları annesini özlediği için yapıyordu. Onun o sınımsız kollarını, o sevecen bakışlarını unutmak kolay mıydı ya?

Ama bir süre sonra, bu yaşlı karı kocanın da kendisini sevdiğini, gerçekten sevdiğini sezmeye başladı. Annesinin gözlerindeki o hoşgörü dolu, o sevecen bakışlar vardı onların da gözlerinde; sevgiyle okşayan ellerinde annesinin sıcaklığını duyar gibiydi. Ona, en sevdiği, en güzel yiyecekleri elleriyle yediriyor, onunla şakalaşıp oynuyorlardı.

Hele bir gün, İrimay'cık parmağını kapıya sıkıştırdığında, acı içinde kısık haykırışlarla ağlarken, kadıncağının gözlerinin de yaşardığını fark etti; evet, o da ağlıyordu. Yaşlı kadın gözyaşları içinde gelip sıkışan parmağını öptü. Sonra da büyük gürültüler koparak çalışan,

hurdası çıkmış buzdolabından birkaç parça buz çıkarıp acıyan parmağının üstüne koydu. O an acısı diniverdi İrimay'ın.

İşte gene o an, düşünmeye başladı.

Düşünmeye başlamak... Düşünmek... çok tuhaf, çok anlatılmaz bir duyguydu. Düşünmek, yeniden doğmak gibi bir şeydi.

İçinde bir şeyler yavaş yavaş ışığa kavuşuyor, aydınlanıyordu. Her şeyi bir başka türlü görmeye, anlamaya başlıyordu. Olaylar, davranışlar birer anlam kazanıyordu. Kimi küçük olay ve davranışların, diğer olaylar ve davranışlarla bağlantılarını keşfediyordu birer birer. Evet, işte böylece düşünmeye başladı.

Yoo, şimdi haksızlık etmeyelim. Burada küçük bir araç içinde, "Diğer hayvanlar da düşünebilirler mi, düşünemezler mi?" bilemediğimizi belirtelim. Ancak, eğer düşünüyorlarsa bile, bu insanca bir düşünme değildir herhalde.

Oysa İrimay insan gibi düşünmeye, yani mantığını kullanarak düşünmeye başlamıştı.

Terbiyecisi eğer istese ona zorla, onu döverek, aç bırakarak her istediğini yaptırabilirdi. Bu mümkündü. Ama öyle yapmıyordu Kıkır Amca, buna gerek görmüyordu; hep sevgiyle, anlayışla, sabırla yaklaşıyordu ona.

Kıkır Amca'nın karısı da onunla böyle yakından ilgilenmeyebilir, insanı canından bezdiren şımarıklıklarına katlanmayabilirdi. Yemeğini yedirmek için uğraşmayaabilir, elini ağzını temizlemek için elinde sabunlu bezle arkasından koşmayabilirdi.

Onu bu denli seven, değer veren kişileri üzmesi, yorması doğru olmazdı. Bunca içten sevgi, ancak sevgiyle yanıtlanabilirdi; yanıtlanmalıydı.

Giderek uysallaştı, Kıkır Amca'nın sözlerini dinlemeye, anlamaya ve gerektiği gibi davranmaya başladı. Böyle davrandığı zaman da kendini çok daha iyi, mutlu hissettiğini algıladı. Çok geçmeden de ailenin bir parçası oldu.

Kıkır Amca ve karısı onu gerçek çocuklarıymış gibi sevdiler. İrimay'cık biraz hastalansa, kadıncağız üzülür, iki gözü iki çeşme ağlardı. Kıkır Amca da onu bir an önce iyileştirmek için çırpınır, bildiği yöntemler işe yaramazsa hemen veterinerine koşardı.

En sevdiği yiyecekleri bulup getirirlerdi ona. Oysa hiç de varlıklı değillerdi. Kötü günler için kıyıda köşede birikmiş üç kuruş paraları olsa, onu da hayırsız oğullarına kaptırıyorlardı. Belli ki kendi karınlarını bile doyurmakta güçlük çekiyorlardı.

Onları tek mutlu eden şey, İrimay'ın yetenekleriydi. Günler geçtikçe İrimay gerçek bir insan gibi davranmasını öğreniyordu.

Kıkır Amca ve karısıyla aynı masaya oturarak hiç dökmeden yemeğini yiyor, sonra da gidip elini ağzını sabunla yıkıyordu güzelce. Sofranın kurulmasında ve toplanmasında yardımcı oluyor, yatağını topluyor, düzeltiyordu. Söylenen her şeyi anlıyor, istenen şeyleri götürüp getiriyor, yardımcı oluyordu ev işlerinde.

Eh, taşan enerjisiyle, koşup sıçramalarıyla zaman zaman küçük kazalara neden olmuyor değildi. Kimi zaman da bir küçük kazanın gerçek bir kaza mı, yoksa yaşlı karı kocayı biraz neşelendirmek için yapılmış bir şaka mı olduğunu kestirmek mümkün olmuyordu, ama olsun.

Mago

Düşünüp duruyordu Minik Mago,
bu böyle sürüp gidemezdi.

Bu karanlık mağarada, bu yapayalnız
yaşama daha ne kadar dayanabilirdi?
Bütün yaşamını burada, tek başına
geçirmek istemiyordu.

Adı "Minik Mago"ydü ama kendi minik
değildi artık; büyümüştü.

Bir şeyler düşünmeli, bir çıkar yol
bulmalıydı mutlaka.

- Acaba?..

ISBN 978-605-9604-88-8

9 786059 604888

www.tudem.com